

Lampárna: 8. Mám pocit viny, moje dítě má Downův syndrom

Cítím vinu za postižení mého syna. Ukázalo to už prenatální vyšetření, ale nechtěli jsme jít na potrat.

Lampárna

Mám pocit viny, moje dítě má Downův syndrom

Dobrý den,

před rokem se mi narodil druhý syn a po porodu jsme hned viděli, že má Downův syndrom. Ukázalo to už prenatální vyšetření, ale nechtěli jsme jít na potrat. To bylo také správné rozhodnutí.

Od operace srdce se nezlepšil, jak se očekávalo, ale je to jen šťastný malý chlapec, sladký a všemi milovaný. Zdravotně to bylo občas náročné, ale nakonec řešitelné. Zkrátka to funguje. Bohužel mám určité duševní problémy, na které nemohu najít řešení.

Cítím vinu za postižení mého syna. Všude se dočtete, že Downův syndrom se vyskytuje především u těhotných žen nad 35 let. To je prokázané a dobře známé. Bylo mi skoro 36 let. Měla jsem začít dříve, abych ušetřila svého druhého syna postižení.

Teď už je to v pohodě, ale až budu stará a nebudu se o něj moci už starat a bude potřebovat pomoc pečovatelek, na které může mít štěstí nebo smůlu, tak mu už nepomůžu. Navíc jsem nemohla mít děti dříve, protože můj manžel je o pár let mladší než já a potřeboval více času. Cítím se teď o to víc provinile, že by tohle nemusel zažít s mladší ženou.

Bohužel s ním o tom mluvit nemůžu, protože prostě není ochoten o tom mluvit. Mohu jen spekulovat o tom, co se v něm děje.

Pak naši rodiče. Kvůli mně teď mají bolest z postiženého vnoučete. Je to velmi špatné pro mého

otce. Nikdy by to nepřiznal, ale i tak to samozřejmě vím. I ostatní příbuzní musí najít způsob, jak se s tím vypořádat, tolik utrpení.

A to všechno proto, že jsem chtěla mít druhé dítě, když jsem byla v tom věku. Jen jsem si nemyslela, že moje rozhodnutí tolik ovlivní ostatní lidi.

Když se modlím, nedostávám žádnou odpověď. Myslím, že moje hlava není dostatečně čistá. Také nevím, jestli je vina, kterou cítím, skutečná, nebo je to jen sebelítost. Co by řekl Bůh, kdybych ho slyšela?

Zdraví Zdenka

Milá Zdenko,

vše, co děláme, má důsledky. Některé důsledky dokážeme předvídat, jiné nás převálčují. Syna jste chtěli a nyní žije, "šťastný a všemi milovaný", jak píšete. Jaká by byla alternativa? Alternativou by byl svět bez něj. Vaše rodina by měla o jedno milované dítě méně a - jak to říkáte jasně - méně problémů. Je ale vůbec možné takto uvažovat? Vždyť jde o vaše milované dítě!

Důležitým poznatkem křesťanské víry je, že nikdo nemůže dělat všechno správně. Ne vždy se můžeme rozhodnout správně. Teologicky řečeno: Neexistuje způsob, jak projít životem zcela bez viny.

Myslím, že se Vám to právě teď děje a cítíte se za to provinile. Nevím, co by Vám Bůh řekl, ale myslím, že by to nakonec dopadlo tak, že by Vám Bůh řekl: "Ať tě trápí cokoliv, je ti odpuštěno!"

Možná, že Vám Bůh také řekne: "Nedělejte si starosti! Miluji Vaše dítě takové, jaké je. Lidé na něm mohou vidět Downův syndrom. Já na něm vidím, že to je milované lidské dítě."

Pokud jsou Vaši rodinní příslušníci zatíženi a možná i prožívají bolest z toho, že Váš syn má Downův syndrom, je mi Vás líto, ale to není Váš problém, Zdenko. Je to problém Vaší rodiny. Není to Vaše vina, že Vaše dítě potřebuje pomoc.

Napadá mě další Ježíšův výrok. V Kázání na hoře říká:

"Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení." ([Matouš 6:34](#))

Možná přijde den, kdy budete příliš stará na to, abyste svému synovi pomohla, když to bude potřebovat. Ale o to se zatím opravdu nemusíte starat. Dnes je - opakujte to znovu, protože se mi moc líbí, co jste napsala - „šťastný malý chlapec, milý a všemi milovaný“.

Nezatěžujte si tedy život myšlenkami na to, co budete muset v určité chvíli udělat nebo co jste možná mohla v minulosti udělat jinak! Postarejte se o to, co je nyní potřeba. To je dost úkolů. A v neposlední řadě: Odpusťte si!

Zdravím,

Lampař

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)